

عنوان مقاله:

بررسی و تحلیل مظاهر ریا و نفاق در ابیات ریاستیزانه دیوان صائب

محل انتشار:

همایش بین المللی جستارهای ادبی، زبان و ارتباطات فرهنگی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

فاطمه صیدمرادی کهره - دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه رازی کرمانشاه، ایران

محمد ایرانی - دانشیار، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه رازی کرمانشاه، ایران

خلاصه مقاله:

ریا و نفاق - در همه ی اشکال آن - از مباحثی است که در ادبیات انتقادی (سیاسی - اجتماعی)، مطرح گردیده است. نفاق از مظاهر بیماری روحی بشر و از نشانه های جاه طلبی به شمار می رود. فرد ریاکار با تظاهر به برخورداری از خصال پسندیده، درصدد کسب منزلت و موقعیت مطلوب در میان جامعه است. صائب تبریزی از شاعران برجسته ی سبک هندی همانند اسلاف خود، چون سنایی، سعدی، حافظ و... ریاکاری مظاهر فسق را برنتابیده و در باب متصوفه و زهاد مرائی با همان زبان و ادبیات شاعران پیشین، بسیار بی پروا سخن گفته و آن ها را به باد انتقاد گرفته است. برآنیم بازتاب جنبه های ریا و نفاق زاهدان ریایی را به عنوان یک خصیصه ی ناهنجار اخلاقی به روش توصیفی - تحلیلی با ذکر شواهد از اشعار صائب، مورد بررسی قراردهیم، برآیند نهایی این پژوهش این است که صائب با ذکر گونه های نفاق در خلال اشعارش به زاهدان و صوفیان ریاکار تاخته است.

کلمات کلیدی:

صائب تبریزی، ریاستیزی، نفاق، زهد ریایی، ادب ملامتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/533239>

